

Синенька квітка

Юрій Ярмиш

Послухай-но, мій маленький...

За червоним, наче мак, полем – на ньому й справді ріс мак – стоїть висока гора. А на вершині її, за сірою, як хмара, скелею – там і справді часто ночують хмари – живе Він. Коли хто підійде до скелі, Він як надметься, як загарчить та як плигне, стрибне, кине... Бо то ж насправді був Він!

Але спочатку ось що було.

Бавилися вранці на полі Марічка з Івасиком.

– Ой, скільки всюди червоного! – каже Марічка. – І віночок в мене гарний. Та він лише з маківочок...

Почала дівчинка роздивлятися навкруги.

– Хочу я... синеньку квіточку. – І на вершину високої гори показує. – Кажуть люди, там росте вона. Оту б квіточку мені у віночок!.. Тільки не підеш ти на гору. Забоїшся!

Хіба ж, такі слова почувши, будеш байдужим?

Підвівся Івасик та й рушив до високої гори.

З каменя на камінь перестрибує, а треба – й за кущики чіпляється, все вище та вище вгору.

Бачить – три стежинки попереду. Якою ж на вершину йти? Аж тут Шипшиновий Куц стоїть. Івасик і питає в нього – адже й справді то була чарівна країна:

– Як мені на вершину зійти, до синенької квітки?

– Ой-йой-йой! – затремтів листом Шипшиновий Куц. – Мені Кульбаба на парашуті новину принесла: там Він лютує! Голос у нього страшний. Він на тебе загарчить, завиє, завищить, а потім як загуркоче! Аж гора труситься. І очі в нього, як після зливи калюжа, як баюра навесні, а може, й як озеро у повінь. Краще не йди!

– Ні, піду! – каже Івасик.

Іде – наспівує.

Раптом бачить – з вершини малий Камінчик скаче, а за ним Камінь, а ще далі – велика Каменюка котиться. Зі скелі на скелю – гуп! грюк! беркиць! Аж ось улоговину побачили – пірнули туди й стихли.

– Хто це вас настрахав отак? – спитав Івасик.

– Еге ж, хіба не злякаєшся! – прошепотів малий Камінчик. – Зроду-віку такого не бачили. Він як почав надиматися – то став наче оця велика Каменюка. А може, й ще більший. Того я вже не бачив – утік, униз покотився.

– А ми за малим Камінчиком рушили, – дрижать Камінь з Каменюкою.

"Що ж воно таке?" – дивується Івасик. І йому трохи лячно стало. Однак не спинився, іде.

Аж гульк – Олень мчить, роги на спину. Кричить Івасикові:

– Тікай, хлопче, з гори у долину. Заєць новину приніс: страшний Він, розлютився,

стрибає – і я так не вмію! Очі в нього банькаті. Як глипне – всі з переляку ниць падають.

Зупинився Івасик: що ж його робити? Кинути все й самому тікати?

– Ні, не втечу!

І далі рушив.

Он уже й вершина. От і скеля, сіра, наче осіння хмара, бо за неї справді хмара зачепилася. Ось і джерельце, а далі – синенька квітка.

Та тут у джерелі щось як надметься!

Як крикне! Як стрибне!!!

Униз покотився маленький камінчик, далі грюкнув більший. Геть помчала наполохана кізка, кульбабчині парашутики вітром понесло...

А Івасик стоїть та й питає:

– То це ти такого переполоху, дурненька Жабко, на горі наробила?

Засоромилася Жабка:

– Ой, це ж я з переляку! А хіба є ще більші страхополохи за мене?

Сміється хлопчик:

– Дивись, Жабко, більш не надимайся, очей не витріщай, бо як витріщиш – хоч хто злякається!

Зірвав синеньку квітку і вниз спускається.

А над горою пташка летіла. Угледіла його:

– Ой, полечу – усім защебечу про Івасика. Чи ж він не герой? Чи ж не переміг оте страховище булькاته?!

– Ні, не страховище, – радісно усміхається Івасик. – А страх. Бо в нього бач які очі великі!